

Петро Олександрович Вітязь — талановитий керівник і організатор науки та виробництва. Працюючи в керівництві Національної академії наук Білорусі першим заступником Голови Президії НАН Білорусі, а наразі керівником апарату НАН Білорусі, він займається питаннями збереження і розвитку академічної науки, зміцнення наукових організацій Академії наук Білорусі та їхніх зв'язків із промисловістю, розширення міжнародного співробітництва.

Учений приділяє велику увагу науково-організаційній роботі, підготовці кадрів, педагогічній діяльності. Серед його учнів — 11 докторів і 21 кандидат технічних наук.

За великий внесок у розвиток науки та впровадження в практику результатів досліджень академік П.О. Вітязь нагороджений орденом Дружби народів (1986 р.), Вітчизни II ступеня (2009 р.), Вітчизни III ступеня (2001 р.), медаллю Франциска Скорини (1996 г.), іншими медалями.

У 2016 році П.О. Вітязю вручено найвищу нагороду Національної академії наук Білорусі — нагрудний знак «Золота медаль Національної академії наук Білорусі «За великий внесок у розвиток науки». Учений отримав її за багаторічну плідотворну науково-організаційну діяльність у галузі нових матеріалів і технологій.

У травні 2021 року П.О. Вітязя обрано іноземним членом Національної академії наук України. Читачі нашого журналу знають його не тільки як визначного вченого-матеріалознавця, а й як одного з авторитетних керманців Міжнародної асоціації академії наук (МААН), автора публікацій (у тому числі в нашому журналі) з питань організації науки та міжнародного науково-технологічного співробітництва. З 1997 року він керує Науковою радою МААН з питань охорони інтелектуальної власності та передачі технологій, з 2018 року — заступник керівника МААН. Петро Олександрович часто відвідує засідання Наукової ради МААН з наукознавства, які відбуваються у Києві, бере участь у київських симпозиумах, входить до редакційної колегії журналу «Наука та наукознавство».

До 70-річчя В.М. Головатюка

24 вересня цього року виповнилося 70 років члену редколегії нашого журналу Василю Михайловичу Головатюку — доктору економічних наук, старшому науковому співробітнику ДУ «Інститут досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва НАН України».

В.М. Головатюк народився 24 вересня 1951 року на Вінниччині, вищу освіту здобув на інженерно-економічному факультеті Одеського політехнічного інституту, який закінчив у 1973 році. Того ж року розпочалася його професійна трудова діяльність у Одеському відділенні Інституту економіки АН УРСР. Василь Михайлович створив оригінальний інструментарій та пакет програм автоматизованого аналізу емпіричної соціологічної інформації для ЕОМ класу «Мінськ-22, 32», який використовували науковці та заводські соціологи, підрозділи наукової організації праці.

З 1975 по 1977 рік він займався розробкою автоматизованої системи соціальної паспортизації зайнятих трудових ресурсів м. Одеси, що поклало початок нового наукового напрямку в історії соціологічних досліджень. Саме завдяки цим розробкам вітчизняна соціологія поповнилася арсеналом інноваційних дослідницьких методів

соціально-економічного планування, які стали основою для кандидатської дисертації В.М. Головатюка.

З 1994 року він працює в Секретаріаті Верховної Ради України, а з 1996 по 2005 рік — в Адміністрації Президента України, де дуже доречно виявилась його кваліфікація як аналітика і соціолога. Дослідження проблем соціальної структури трудових ресурсів, інвестиційної привабливості соціально-економічного середовища в контексті інноваційного розвитку Василь Михайлович продовжив у Центрі досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва НАН України. У 2006 році йому було присвоєно вчене звання старшого наукового співробітника. У 2013 році він захистив докторську дисертацію.

Василь Михайлович продовжує активно працювати на посаді головного наукового співробітника Центру інновацій та технологічного розвитку ДУ «Інститут досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва НАН України», досліджуючи проблеми інноваційного розвитку економіки, докладаючи зусиль для активізації впровадження новітніх розробок установ НАН України у практику. Він є автором концепції вимірювання і оцінювання інноваційного потенціалу соціально-економічного середовища та його покращення через розвиток територіальних наукових комплексів як інноваційних кластерів, якими є регіональні наукові центри НАН і МОН України, а також концептуальних положень нової моделі державної регіонально-відповідальної інвестиційно-інноваційної політики.

Ювілей Л.П. Кавуненко

Лідія (Лілія) Пилипівна Кавуненко — це фахівець, чий наукові досягнення і багаторічна науково-організаційна робота сприяли формуванню сучасного іміджу ДУ «Інститут досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва». Випускниця факультету прикладної математики Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка, Лідія Пилипівна понад 40 років проводила наукознавчі та історико-наукові дослідження спочатку в Інституті кібернетики АН УРСР, згодом у Раді по вивченню продуктивних сил України АН УРСР і нарешті в Інституті науково-технічного потенціалу та історії науки імені Г.М. Доброва НАН України. Впродовж цього часу вона пройшла шлях від інженера до провідного наукового співробітника і заступника директора інституту.

На початку наукового шляху Лідія Пилипівна була одним із ключових виконавців міжнародного проєкту ЮНЕСКО «Ефективність наукових груп» (1981—1982 рр.) під керівництвом Г.М. Доброва. Завдяки її наполегливій праці в обчислювальному центрі Інституту кібернетики АН УРСР результати проведеного соціологічного опитування вчених в Академії наук УРСР «перетворилися» на надійну базу даних та значні аналітичні матеріали. Проєкт дав поштовх для підготовки багатьох дисертаційних робіт учнів Г.М. Доброва. Саме в цей період наш ювіляр підготувала кандидатську дисертацію на тему «Аналіз факторів результативності та резервів підвищення ефективності роботи наукових колективів», яку успішно захистила у 1987 році.

